

יאיר ניצני מרים גבה

משתתפים בצערך ובשמחתך

בין הודעה על חתונת בזק של בתי לבין מותו של אבי האהוב, עברתי שבוע מטלטל לגמרי

או על עוגה יבשה עם כפית – אפשר לגלות נדיבות ולהחליף את הכפית במזלג.

הוא לימד אותנו איך לספר סיפור, איך לספר בדיחה ואיך להקשיב. מעבר לעובדה שבהקשבה לזולת יש מן הנימוס, הוא הסביר שהקשבה יכולה להועיל במשאים ומתנים. "תקשיב לצד השני, ואם תשתוק מספיק זמן – הוא יתחיל לדבר שטויות ויפ" לוט אינפורמציה שהוא לא התכוון לגלות, וזה יהיה לטובתך". עוד ביטוי שתרגם מאיטלקית היה קשור להבאת מתנות. כשהיינו ילדים והוא חזר ממסעותיו הרבים בחו"ל, היינו שואלים אותו מה הוא הביא לנו. וב-

מקרים שבהם לא הביא כלום, הוא היה עונה: "הבאתי לכם גיבן עם משי רוקית בתחת". לא ממש ברור מי המציא את הביטוי, למה בדיוק היתה הכוונה, מיהו הגיבן, איך הגיעה לו המשרוקית לתחת ואילו קולות יצאו ממנו בשירותים – אבל לנו בהחלט היה ברור שמתנה אין כאן.

אבא נהג להתלבש לעבודה בחלי" פות ועניבות. המראה המחויט הקנה לו תחושת רצינות וביטחון. הוא השתמש בביטחון הזה בליווי החליפות והעניבות גם לדברים פחות רציניים, למשל, כשהיה צריך פיפי בדרכים. בצד ולוחץ לו הוא נהג להיכנס לבתי מלון ברחבי הארץ והעולם, כאילו הוא מינימום הבעלים של רשת היל-טון, עושה פיפי – ויוצא. הוא סיפר שפעם, כשכנראה לא התלבש מספיק מהר, איזה זוג בלובי של בית מלון ביקש ממנו עזרה עם סחיבת המזוודות לחדר.

ב-11 השנים האחרונות טיפל בו במסירות בחור הודי צעיר בשם סביו. בתחילת היחסים ביניהם הם נהגו לשחק כל מיני משחקי קובייה וקלפים, אבל אבא, שלא אהב להפסיד, ושהבין שלסביו יש זיכרון אפילו יותר טוב משלו ושהוא חריף ולא פראייר, כבר לא רצה לשחק איתו יותר.

כישוראליים, כשאנחנו מטיילים בחו"ל אנחנו מנסים להספיק כמה שיותר, וכדי למצות את הזמן שהוקצב לנו אנחנו נוהגים לרוץ מהמטוס לעמדת הרכונים, מהדרי כונים למזוודות ומהמזוודות למונית שתקח אותנו הכי מהר למלון. אצל אבא זה היה אחרת. באחת הנסיעות המשותפות שלנו לאיטליה, כשכרנו לנו מורגלים בריצה הרגילה, אבא עצר אותנו בבית הקפה של הטרמינל נל ואמר: "רגע, למה לרוץ? הגענו לאיטליה. קודם כל שותים קפה ואוכלים משהו...".

שלום לך, אבא. אנחנו כבר מתגעגעים. ✕
yairn@israelhayom.co.il

את נושא החתונה המיועדת למחרת. לשמחת, הוחלט לקיים אותה. שלחנו הודעות לספקים שהביטול מבוטל ושהאירוע מתקיים. ואכן, למחרת קיימנו את האירוע, המוזמנים הגיעו והזוג התחתן, בשמחה גדולה מהולה בעצב. בני המשפחה המעטים שהגיעו היו נבוכים למדי, ובירכו אותי ב"משתתפים בצערך על מות אבא ובשמחתך על נישואי בתך". למחרת קמנו בבוקר, סידרנו קצת את הבית מאירועי החתונה והתחלנו לטפל בסידורי ההלוויה. הבית, שזה עתה הוסב לאולם חתונות, הפך לבית אירוח של שבעה.

לא פעם החיים הם קלישאה. לצד קלישאות פופולריות כמו "החיים זה לא פיקניק", "הכל לטובה", "כגור דל הציפייה גורל האכזבה" ו"כול כאלב ביג' יומר", שמעתי לא פעם אנשים שאומרים: "פתאום הכל קרה בבת אחת". אז מתברר שגם אני לא יוצא דופן, והשבוע גם לי הכל קרה בבת אחת, ובגדול.

זה התחיל בטלפון מהבכורה ומהחבר שלה, שאמורים להינשא ביוני. מסיבות משפחתיות שונות (שאינן נכד שמתבשל), היא והחתן המיועד החליטו להקדים את המאוחר ולהינשא בחתונת בוקר. השיחה בבוקר יום א' התנהלה בערך ככה:

"בוקר טוב. החלטנו שנעשה חופה קטנה אצלכם בבית ביום חמישי. תא רגנו קצת אוכל, רב, צלם ובגדים, ותזמינו 15 בני משפחה. זה לא במקום המסיבה ביוני. ביי". למרות ההתראה הקצרה והעובדה שאפילו שליחים של פיצה שאתה מזמין נותנים לך יותר זמן מראש להתכונן לבואם – זרמתי עם העניין.

הגברת הראשונה ואני אנשים קלילים למדי, וגם משלימים מצוין אחת את השני – לה יש יכולות אר"ן גון נפלאות, ואני מצוין בלא לה פריע לה. מייד נרתמנו למשימה, ובעזרת כמה מומחים בתחום והיעדר שעות שינה, סגרנו קצת אוכל, הזמנו פרחים, סגרנו עם רב ורצנו לרכוש לכלה שמלה – ולנו מחלי צות הולמות.

ליתר ביטחון, לבקשת הכלה וכדי שהכל יהיה עוד יותר מסובך, הזמנו מהרגע להרגע כמה בעלי מקצוע סיי-

מפטיים לסייד כמה רטיביות מכוערות בבית. הכל ביחד הפך את הימים ראשון עד רביעי למורכבים למדי, אבל בסך הכל הרגשנו עייפים אך מרוצים, מסודרים ומוכנים לאירוע המרגש. אבל אז, בין השיפוצים לשמלות הכלה, בין חיפוש ז'קט לאבי הכלה המאותגר אופנתית לשיחות עם הרב, ברביעי אחר הצהריים הגורל סיפק לנו טוויסט בעלילה. אבי היקר, אנצו ניצני, נפטר.

ליוויתי אותו לבית החולים ולחדר ההלם, וכשהבנתי שזה הסוף – אספתי כוחות ויצאתי לבשר על מה שקרה לנכדיו שחיו בחוץ.

בתוך הבכי של הנכדים, ניסיתי להציע לבתי שתקיים את החתונה כמתוכנן, אבל היא סירבה. העצב היה גדול, והיא לא ראתה את עצמה מתחתנת בתוך סיטואציה כזו. בינתיים, רעיתי ביטלה את החתונה ואמרה לכל הספקים שהם משוחררים.

כיוון שאבא היה איטלקי גאה, הצעתי לפזרום הנכדים לעשות את מה שהוא היה עושה לו היה איתנו ברגע העצוב הזה – מזמין את כולנו לפיצה. וכך עשינו. ישבנו בבית, אכלנו פיצה והעלינו זיכרונות. אחרי שהעניינים קצת נרגעו, דסקסנו שוב

צילום: מהאלבום הפרטי

אני ואבא אנצו ז"ל. חי חיים שלמים מלאי עשייה, הישגים וסיפוק

כמה חילים על אבא שלי.

אבא נפטר בגיל 96, וכמו שהוא נהג לומר כשמישהו מבוגר מת, כנראה בתרגום מאיטלקית: "המיננת לא חנקה אותו". הוא חי חיים שלמים מלאי עשייה, הישגים וסיפוק, והיה אב נהדר ובעל אוהב. הוא היה דוקטור להיסטוריה, אף שלא עבר אפילו יום אחד בתחום, ועסק בכלל בהקמה ובניהול של מפעלים ברחבי הארץ. אף שהיה איש רציני מאוד, הוא ידע גם לקחת את עצמו בקלילות ולא עשה מעצמו עניין. הרצאה טובה, הוא אמר, מורכבת מבדיחה טובה בהתחלה, בדיחה טובה באמצע ואחת בסוף, והוא אכן היה מרצה מבוקש שידע למצות נושא בצורה מקיפה ומושלמת.

כאיטלקי גאה, הוא לימד אותנו כמה דברים שחשובים בעיקר לאיטלקים: לא חותכים פסטה, לא מגלגלים פסטה על כף, לא שמים פרמזן על פסטו, וכשמזליפים אלוהול על סלט פירות

כאיטלקי גאה, אבא לימד אותנו שלא חותכים פסטה, לא מגלגלים אותה על כף, לא שמים פרמזן על פסטו, וכשמזליפים אלוהול - אפשר להחליף בנדיבות כפית במזלג